“Espiritualitat i sida”
TROBADA MENSUAL DE PREGÀRIA (Núm. 74)

12 de setembre de 2002
de 20,30 a 21 hores.

Lloança

El Senyor és la meva força,
el Senyor és el meu clam,
Ell ha estat la meva salvació,
en Ell confio i no tinc por,
en Ell confio i no tinc por.

Text

Jo sóc en Joan, i un bon dia vaig començar a trobar-me malament. Febres molt altes i tot un ventall d’anomalies que em varen dur a ser ingressat en un hospital. Després d’uns quants dies allà dins i de fer-me força coses, em van confirmar el que potser ja em temia. Vaig saber que tenia la sida.

Això, com podeu imaginar, em va provocar una sacsejada interior molt forta. Jo crec que quan saps una cosa així és com si et morissis. La teva vida – almenys la que has dut fins aquell moment – s’acaba i, en tot cas, en comença una altra de nova, amb horitzons nous, escala de valors completament diferent. Potser la nova vida serà més curta o més llarga, millor o pitjor, però serà una vida nova.

A mi, aquesta sacsejada interior que us deia em va portar a fer, entremig de moltes altres coses, un retrobament preciós amb la religió, amb l’Església. Crec que no puc parlar d’un retrobament amb Déu perquè Déu sempre l’havia sentit a prop: al costat, a dins; no ho sé, però a prop. De la religió, però, de la pràctica, me’n vaig apartar. Potser perquè, per les meves circumstàncies personals, creia que no tenia lloc dins l’Església o perquè m’hi sentia incomprès. El cert és que m’hi vaig girar d’esquena. Però es veu que Déu va voler que em tornés a girar, que m’hi posés de cara i em va tocar suaument amb un dit.

És clar, com que Déu és tan gran, només movent un dit et pot fer molt, molt de mal. Que quedi ben clar també que, si te l’escoltes, si estàs atent al que et vol dir, si parles amb Ell i li preguntes què vol de tu amb tot això que et passa, segur que trobaràs que també et pot fer molt, molt de bé. D’altra banda, seria molt difícil d’imaginar un Pare que t’estima com ell ens estima que faci mal a un dels seus fills, gratuïtament.

Molt a poc a poc, vaig aprendre que podia utilitzar la meva circumstància, la meva malaltia com a eina de treball, de creixement, i que, curiosament, podia arribar a ser feliç, fins i tot potser més feliç que abans.

(*Sida, impuls de vida? Experiència de Joan Ferrer. Ed. Claret*)

Càntic de testimoniatge.

La meva força i el meu fracàs ets Tu.
La meva herència i pobresa.
Tu, la meva justícia, Jesús.
La meva guerra i la meva pau.
La meva lliure llibertat!

La meva mort i vida.
Tu, la paraula dels meus crits,
silenci de la meva espera,
testimoni dels meus somnis,
creu de la meva creu!

Causa del meu sofriment,
perdó del meu egoisme,
crim del meu procés,
jutge del meu plor,
raó de la meva esperança, Tu!

La meva Terra Promesa, ets Tu.
La Pasqua de la meva Pasqua.
Glòria meva per sempre.
Oh Pare.
(*Pere Casaldàliga*)

Flames d'amor

L'oferiment d'un llantió és...

- Un signe que ens fa més conscients del desig de comunicar-nos amb el nostre
- Pare-Déu.
- Un símbol de la llum (vida plena) que posseïm dins del nostre cor.
- Amb la flama del llantió oferim una senzilla però profunda lloança i la
- manifestació dels nostres desitjos i sentiments.
- Es mostra del nostre esperit en pregària.

Podeu, si us plau, posar un llantió damunt l'altar recordant aquells qui estimem i que ja no són entre nosaltres perquè han assolit la plenitud promesa. També pregant pels familiars i amics afectats i per totes les nostres intencions.

Parenostre

Basílica de Santa Maria del Pi
Barcelona, 12 de setembre de 2002
-Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós-